

RECENSIE COMPAGNIE DE KOE BEGINT MET SCHONE LEI IN 'WIT'

Lady Gaga als voorbeeld

Waar het met het Westen heen moet? Laten we een voorbeeld nemen aan Lady Gaga, stelt Compagnie De Koe in 'Wit'. Na een uurtje ben je helemaal overtuigd.

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKER
WOUTER HILLAERT

ANTWERPEN | Na twintig jaar is De Koe hertrouwd met zichzelf, als trio. De komende drie jaar maken Peter Van den Eede, Natali Broods en de Nederlander Willem de Wolf de vaste kern uit van de Antwerpse groep. Ze plannen voor die periode een trilogie, waarvan de afzonderlijke delen simpelweg geïnspireerd zijn op de kleuren wit, rood en zwart. Of voor de zinzoekeers: begin, bloei, neergang. Alle goede dingen bestaan uit drie.

De titel van de trilogie was er eerst, voor elke mogelijke invulling: *De wederopbouw van het Westen*. Zo kennen we De Koe: ook op scène leek het zijn theater altijd uit te vinden *on the spot*. Het viel graag zichzelf in de rede, struikelde over zijn communicatie. Grappig, dat wel. Maar na twintig jaar leek net die weigering tot berekening een systeem geworden. Wordt er nog wel veel meer verteld dan het naakte vertellen zelf?

Tijd voor *Wit*: een poging om zichzelf te vervensen. Wit zoals in blanco, het eerste, het oorspronkelijke, het onbekende. Wit zoals de eigenlijke uitvinding vóór de besmetting, de routine, het bevleekte, alles wat je al beheerst. Het is een bij voorbaat verloren zaak, zeker in theater. Alles is al gedaan, niets kan zonder een vorm van afspraak of verworvenheid.

Willem de Wolf (l.), Natali Broods en Peter Van den Eede zijn persoonlijker dan ooit. © Koen Broos

Maar De Koe probeert. Wat kan je anders, volgens de filosofie van wit? Ontwapenend ongedwongen en complexloos luk het Van den Eede en co. om van hun naviteit een betekenisvolle en coherente mozaiek te maken.

Meer dan nostalgie

Vooraf jeugdherinneringen worden opgehaald, van onder het bezwarende stof van ouder en bedachtzamer worden: de eerste echte kus (met Dominique Vanhee vanuit de leegte van Jotie 't Hooft), de eerste keer dat het woord 'intellectueel' viel (tijdens een pingpongtoernooi op school), de splinternieuwe ingebouwde keuken bij Broods thuis (je haalde er je armen open aan het belang). De Koe doet zich persoonlijker voor dan ooit. Authenticiteit primeert op humor en dat doet het gezelschap deugd. Dit is ook meer dan nostalgie of anekdotiek. Daar zorgen de belenden van de lancering van de Apollo wel voor, of Van den Eedes

Authenticiteit primeert op humor en dat doet De Koe deugd

speech (naar Karel Appel) over 'in het kunstwerk zijn'. Nog treffender is het openingsbeeld, waarin Broods haar consternatie uitsprekt over de banale indrukken die Lady Gaga als afgenoeg beschouwt om er een liedje van te produceren. 'Het probleem zal dan wel bij mij liggen.'

Het probleem ligt bij het Westen zelf, voor je steeds fundamenteler. Het is te veel overweging geworden: het problematiseert alles en besmet daarin elke directe daad, elke ervaring. We kleven vast in

een vacuüm van schuld, tegenspraak, rationaliteit, inertie. Alles is bezwaard met geschiedenis. Het avondland kleurt zwartrood. Kijk naar theater. Voorstellingen die niet de Apocalyps uitroepen, graven minstens terug naar een chaotische historische periode of verre plek waarin politiek, religie of liefde van elk ideaal verstoken waren geraakt. Het verleden besmeurt stevast het heden. Rotting, trauma en tristesse zijn onze kernverhalen.

Wit daarentegen is nog eens een utopisch voorstel. Heel open, erg suggestief. Maar met een weldadig bevrijd gevoel stap je na een uurtje weer buiten. Clean, gewassen, met zin. Wat kijken we uit naar het vervolg.

'Wit' van Compagnie De Koe is op tournee tot 6/11.

★★★★☆

ONLINE
www.dekoe.be